

altid været generende for mig paa Valgtribunen at skulle forsvare den Valgret, der er givet de umiddelbare Vælgere til Amtsraadet. Vi stillede derefter tillige Forslag om den kvalificerede Majoritet ved Beslutninger i Sogneraad, Amtsraad og Byraad om Skattepaalæg og om Laan, et Forslag, som Regeringen efter Systemskiftet havde indsat i Skattelovforslaget. Ved disse Forslag brøde vi med Fortiden, men vi sikrede en god og besindig Udvikling i Fremtiden, og disse Forslag vare ikke ufærdige Skitser, som vi mødte med til Fællesudvalget, men de vare fuldendte, samarbejdede i tre selvstændige Forslag, der vilde blive lette at haandtere og bruge for de Kommunalbestyrelser, der skulde have med hvert især at gøre. Vi syntes, at det var et godt Arbejde, vi havde gjort, og vi syntes, at vi havde givet en fremstrakt Haand. Vi havde ogsaa den Glæde at se, at man paa den anden Side, i Venstres Lejr modtog vort Forslag med Velvillie paa sine Steder. Der var Venstreblade, som fremsatte anerkendende Udtalelser og udtalte, at Højres Forslag maatte man akkviescere ved. Men i Fællesudvalget, hvor vort Forslag blev indbragt, mødte det ikke en saadan Paaskønnelse, der mødte det en Afvisning, det var ikke tjenligt til Forhandlingsgrundlag. Fra anden Side, fra de frikonservatives Side, var der fremsat et andet Forslag i dette Udvalg, og paa adskillige Punkter var dette Forslag ligeløbende med vort. Det havde de to Aars Ophold; den betalte Skat; Delingen af Vælgerne i to Klasser med 40 Aar som Grænse. Det havde Amtsraadsvalg, ganske vist med lidt mere indskrænket Vælgertal end vort, og endelig havde det nogle Bestemmelser, som begrænsede Skatteprocenten i København og Frederiksberg til de nuværende $2\frac{1}{2}$, i Landkommunerne til 7 og i Købstadkommunerne til 10, og endelig havde det Bestemmelserne om at indskrænke det kommunale Styre i Henseende til, hvilke Opgaver Kommunerne maatte paatage sig. Disse Forslag havde altsaa meget tilfælles, og det, som adskilte dem, var saadanne Punkter som Stemmepligt, den af Venstres Regering selv tidligere foreslaaede almindelige kvalificerede Majoritet, og endelig de mange administrative Bestemmelser, som Regeringsforslaget aldeles savnede. Man skulde nu ikke tro, at de Forskelligheder kunde gøre vort Forslag saa umuligt, at det slet ikke kunde tjene til Forhandlingsgrundlag, men vi havde imidlertid straks det Indtryk: at med Højre kunde man ikke forhandle. Jeg har glædet

mig i Dag ved at høre dette bekræftet af det ærede 2det Medlem for 10ende Kreds (Frijs). Dette ærede Medlem lagde et vist Ansvar over paa det ærede 1ste Medlem for 5te Kreds (Sonne), fordi han ikke havde handlet i Tide, da han havde haft Lejlighed dertil. Højre havde derimod ikke dette Ansvar, vi havde ikke haft Lejlighed dertil, vi havde maattet betragtes som afskaarne derfra. Hvorfor kunde der nu ikke forhandles med vort Forslag som Grundlag? Af alle de Ændringsforslag, der vare stillede da, og som betød noget, er jo Forslaget om de to Aars Ophold gaaet ind i det saakaldte Forligsforslag, man er gaaet ind paa den videre Anvendelse af Forholdstal, alle de administrative Bestemmelser og Bestemmelserne om Valgene ere gaaede ind deri, og endelig er Bestemmelsen om de privilegerede Amtsraadsvælgere gaaet ind deri, rigtignok med den Forskel, at medens vort Forslag gik ud paa at sætte Rettighederne i Forhold til Byrderne, er dette Forslag gaaet den modsatte Vej. De Forslag, man ikke kunde indlade sig paa, og som ikke ere blevne optagne i Forligsforslaget, ere altsaa den kvalificerede Majoritet, det er Stemmepligten og Forslaget om de 40 Aar. Er Stemmepligten da en udemokratisk Foranstaltning: Stemmepligten, som man jo har i republikanske Lande? Naar de kunne føle sig tilfredse med den, skulde den saa kunne støde mod vore demokratiske Følelser? Og Forslaget om de 40 Aar skulde jo sikre et forstandigt og besindigt Kommunistyre, sikre et godt Valg af de Repræsentanter, som skulde lede Byernes og Sogneraadenes Sager. Vil et saadant Forslag da kunne kaldes mindre demokratisk end Forslaget om de privilegerede Amtsraad? I Begyndelsen, da denne Sag var til Forhandling, stode Højre og de frikonservative sammen gennem en Række Aar, og det var jo ganske naturligt. Begge Parter hørte jo til Tingets konservative Grupper, der vare kaldede til at varetage de konservative Interesser. Dette Samarbejde hørte først op, da de frikonservative under Forhandlingen med Højre stillede sine egne Forslag til Fællesudvalget i Fjor. I det Øjeblik de frikonservative, paa egen Haand vedtog, hvad der skulde ske for at betrygge de konservative Interesser, paatog de sig ogsaa Ansvaret derfor. Men det gjorde maaske ikke noget. Vi hørte i Gaar, at det ærede 2det Medlem for 10ende Kreds sagde, at han ansaa det for den bedste Betyggelse at lægge Vægten paa Vælgerklassen. Det var gennem Vælgerklassen,